

Smráká se v zralosti léta, přelétla kobylka jako velická jiskra bílé zeleně a usedla si na list a nožky čistotně si protahuje mezi kusadly; a opět povylétla, a chňapl ji bílý kocour, přitiskl ji tělem, ale neví o ní; zelená je jako tráva, ničím nečpí, nepohne se. Divná kořist imaginární, však nechťsi, povyrazila nás.

Smráká se v zralosti léta, pruh slunce na západě mezi mraky hoří jako horké spanilé rty, slibující rozkoš rozkoší, děví rty, jako maso plodů rozpuklých cukrem a aromaty. Očí slunce nikdy neuvidíš, příliš jsou spravedlivy, hned bys se odvrátil pln hanby, jakmile by na tebe shlédly. Ale viz milostná ústa, pohybují se a rozlévají záři šeptající; zakryty jsou neúprosné oči, slunce ti hovoří, šepce odaliska krásná, zastřená pro hřích, pro tvůj hřích. Viz ústa ohnivým kamenem rozpálená jako rty Izaiášovy, viz ústa horlení, ústa pokoje, ústa rozhřešující. Ejhle večer, ejhle plnost. Dozněla úpění dne, suchý křik lakotný, přestala trhání v pažích, strach z nepřátelských hodin lehl. Dokončil jsi podobenství života, hle podobenství smrti. Plyneš v rytmech indiga a purpuru, odpočíváš na širých a dlouhých vlnách. Usneš, sametové podušky máš. Usneš, duše člověkova, usneš nasycena temnými hrozny, které se napájí z oblaků milosrdenství a poshovění.

Smráká se v zralosti léta, šedé vlaštovky se třpytí ve výšinách, kocour lapil zářnou kobylku a neublížil, zůstal vedle ní nevěda, tlapky si podložil a mile dumá, kobylka si vylezla a cvrčí, člověk sedí u nich s lokty na kolenou, ruce vztaženy a obě dlaně spolu vyhloubeny v miskou. Žebrák nejžalnější, nenasytný, čím víc dostává, tím hladovější. Ó matko Pokoro, nakloň se nad ním!

Jíní

Únavou podzimní traviny lehly,
úsvitu krůpěje motýli zkřehlí
píjí;

zdvihají křídla svá, ale již nevzletí,
na květech zavřených zelenou perletí
planou.

Také jdu unaven, žampión u cesty,
bílý a křehounký jako šat nevěsty,
sbírám.

Žampión loupám, ruka jím voní;
srdce mám těžší, než jsem měl loni,
láskou.

Žampión loupám, voní; vtom stáda
bílá zřím v duši, Jeseň je mladá
pase.

Přečistá, dobrá Jeseň tu stojí,
ledovou roušku na hlavu svoji
váže.

Živá loď

Zakletý duch můj chodí
horkou a sveřepou lodí:
sadem.

Z vln, které zkameněly,
řine se vůní vřelý
výpar,

slavně ji vznesly jak horu,
vypjatou na obzoru
temném,

loď, dusnou zahradu moji,
jež hučí plachými roji
dum mých,

loď, jež má trhliny steré,
v níž voda děsu se dere
syčíc,

loď, jež má stěžnoví plodná,
prorostlou jimi až do dna
hlubin,

loď, jež má za plachtu plamen,
vlající ze stěžňů ramen:
Slunce...

Vesna

Pěnkava ve střemše
introit sladké mše
prudce zpívá.

Klubíčko plamenné
nachem se v listí dme,
vroucnost živá.

Květů háj bílý plá,
pěnkava umkla,
v blankyt hledí.

Já zavírám oči:
rudý kruh se točí
modrou šedí.

Kruh brunátně sálá,
bolest jej vyňala
z krve svojí;

lačně po něm sahám,
stoje v stanech blaha,
v neúkoji!

Vůle Boží

Ledné lože lásky
ustlals mi oblázky
vůle svojí.

Ryhami a svity
zšlehány jsou, zryty,
znamenány.

Jsou v nich slávy runy,
ale nerozumí
jim mé srdce.

V ran mých krev se vsají,
ve krutém jich taji
rozkoš najdu.

Za chvalozpěv díků
smrt mám na jazyku
přetajemnou.

Věčné stany

V šepotu červnových hrušní
modravá pohoda svatodušní
zahrává penízky třeslic,
proroctva do trávy kreslíc
z jasu a opálných stínů.
Věneček z radosti vinu
si v ztichlých očích.

A myslím na věčné stany,
které z úsvitů jsou stkány
a z nocí pilíře mají,
stojíce na moři v háji.
Pán tam chodí ve větříku,
chorou jiskřičku mých díků
mu vystavuje.

Pietà

Zabitého Syna,
který v krvi siná,
Matka tiskne k hrudi.
Démonové rudí
jak plamenů víry
vrůstají v svah sirý,
nachovým jest sadem.

Sad je na Golgotě,
smrt má zdí a plotem,
temná tam Madona,
veliká a vonná
nesvedená Eva,
Plod utrhla s Dřeva
Prvorozený.

Z bolestí člověka...

Z bolestí člověka
korály navléká
si Satan.

Na úzkosti niti
krvavě mu svítí
jak zuby.

Žárlivě jich střeže,
v tvrdost jejich řeže
své jméno:

jádra jsou to živá,
Satan je pohřbívá,
by vzrostla.

Šalbou pýchy sveden
štípiti chce eden –
a štípí!

Jenže opět Pánu,
jenž přirazil bránu
prvého!

Radost

Bože můj, hořím nadějí,
že věci, které se nedějí,
se stanou,

že přece skončí se výsměšná step,
v které, cest nevida, chodím jak slep
a prahnu:

usnu, a přiletí radost jak pták,
srdce mi otevře, aniž zvím jak,
a v hněvu

zabije hada v něm, obludu zavěsí,
zčernalou, na haluz ve vlhkém zálesí
zoufání,

ve branách duše mé zaskví se stráží,
čekání barvínky slzami svlaží
zpívajíc.

*Radost
Panny Marie*

Nanebevzetí Panny Marie

Maria na nebe vzata,
jako večerní mha zlatá

vznesla se do červánků
v oliv a smokvoňů vánku.

Andělé stříbrně šedí
s kšticemi z ohnivé mědi

vnesli ji Otcí a Králi,
v závoje slávy ji halí.

Země štká tvrda a sucha,
nemá již krve ni ducha,

křišťály slz jen a sněhu
z lesů a polí a břehů

srší a krutě se lesknou.
Ach, země lodí je tesknou,

po věky pluje svou poutí,
pluje, a neví kam plouti...

V surovém, studeném vání
buď její kotvou, ó Paní,

do srdce Synova vrytou
přepevnou ranou a lítou!

Oběť poslední

Pane, zda tvrdá má touha
není jen mátoha pouhá,

zda moje rozpjaté náruči
marně se čekáním nemučí?

Ve dlaních obou mám vklány
veliké urputné rány,

jimiž jsem na tebe přibit;
jako dvě nachové ryby

v života přehořkém moři
trpce a strnule hoří,

hladovy bez hnutí stojí,
zejíce žádostí mojí –

ale pak sejít se mohou,
drženy láskou tvou strohou,

jak mohu sevřít v kruh paží
vyslyšení, jež blaží,

když je mám přibity v kříži,
krev z nich když ve tvou se hříží?...

Balada

Podivný host na dlani mi přistal:
zda to holubice nebo krystal?

Zda to sněžný křemen nebo skřivan
na ruce mi leží, jasem skrýván?

Hebká sova rozžhavených zraků,
omámení lijící květ máku?

Ne, však plod to z Hadova je Dřeva.
Dala jej v dlaň matka smutná Eva,

křížem žehnaný plod smrti mojí:
tvrdý jest a Satan se ho bojí.

Dívce u klavíru

V hudbu vtělivší se jase v přítmí,
klávesy jsou rovny: černý, bílý,
černý, bílý... srdce moje kvílí,
drceno v nich vaší krve rytmy;

srdce vkleto pod nimi je živé,
ze smrti je budí smutné tóny
vašich ptáků-tuh, ó kraji vonný,
duše bolesti a teskna dive;

panno bílá, ohni nostalgii,
zahalená v lunny gloriolu,
trsy kruté křišťálových stvolů,
vaše prsty, chtivě v srdci ryjí

tónů kořeny, jak plamen v uhlí,
ostny blesků v nejtišší tvář noci;
hrob můj osypal se malomocí,
masky snů mých zkřivivše se ztuhly.

Ráno...

Ráno holubice v stínu,
bílá jako vejce krásy
nové, potom v metlic klasy
skrytý zajíc, plný jíní,

vládce aromat v mlh lůně,
plaménky dva roznítíli
v krvi, která jata kvílí,
v srdci, které studem stůně.

Útěch úchvaty se střetly
jako útlá dvě zrcadla,
růže tryskla z nich, a zvadla
sežehnutá děsu světly;

jiskra do pavučí jata
pohlčena v živém žaru
ohně bez tváře a tvaru,
milostiplného kata.

Lávka nad řekou

Skály žebro nalomené,
opět srostlé hrbolatě,
lávka kamenná se klene
nad zrcadly vln a hlatě;

chodců odráží se řada,
ve vlnách jak ryba hrozná
do hlubin a v tmě se vkrádá:
zdali klam se v klamu pozná,

tváře, spící zasypány
pod kleteb a smíchu sutí,
ochutnají skryté many,
uvidí se v utonutí?

{ Pod sklenutým žebrem skály
obludná se svíjí ryba
jako srdce, jež se pálí,
pod kostí, jež neuhybá... }

Pouť na La Salettu

Ručej zelený a blahý
bratrem stane se vám záhy;
vůně travin, vod a zvěře;
buky; trnek, šípků keře;
mnohé kvítí bezejmenné,
dávno vrostlé do kamene
pestře, horoucně a tiše.
Nebe jako blesků číše,
země; podzimními stromy
zlatá (zlato v nach se lomí),
ironický pohár par.
Vládce Obiou je stár,
bílý. Hory pod ním hrozí.
U nás: krávy, ovce, kozy,
pastýřka, pes, mulů dvě.
Skryty bílé koroptve...
Svatá Hora, kříž a chrám
otevřený; jděte tam,
smutek studena vás raní.
Na šlépějích Naší Paní
(nebo líp, na stopách světla,
v jehož bílých blanách kvetla
jako luna v mlhy vání)
čpí a v kole černě kvete
dehet; už jich nenajdete
v prsti pokorné a čisté.
Na dně bídy své je vizte.
Věčný a neostříhaný
budiž požehnán Hrad Panny.

Pozdní podzim

Šlár nebe fialový,
a zahrady šlár rusý...
Kdo odhalí a poví
žal dvojí, jenž se dusí
pod přehustou jich tkání
a jenž ji vzdouvá tiše
jak agónie vání,
jak ruka, která píše
v tkáň vzkazy odpuštění,
než klesne a než stydne...
Neb chystají v jeseni
dar myrhy dlaně vlídné
za krvavými šláři
a zdvihnou dusné clony,
než vánoce zazáří
v kraj čistý, sněhem vonný?

Svítání v zimě

Mdlá již lampa v přítmi vzdychá,
ve mze sivé běl a nach,
unášena rytmy ticha
jako bárka na vodách.

Myšlenka má unavená
neví, kde se nasytí;
aspoň hledá, kde je stěna,
o kterou se opřítí...

Světla jen zde plod je zlatý,
stěnou pevnou je tu mráz.
Naděje chléb s vůní máty.
Vnitřní hrad, a vůkol sráz.

Pokorně vtom zora vzhází
sklem, jak čiré duše zjev;
růže dává mi do vázy,
na ruce mi lije krev.

Prostřeli jsme na hostinu
k chvále divé Čistoty
ironický ubrus stínu,
chladný jako mrtvé rty.

Idyla jitřní

Vůl bílý na dvoře
(ve stáji hvězdy svítí)
dívá se do zoře,
v ní vidí vlahé kvítí

snů z nocí hlubokých,
z jich nejtajnějších pěšin,
zří těžké luhy tich,
jež sytí a jež těší,

jesenní doubravy,
vystlané, teplé sluje...
S ním staroch špinavý
si zlatem zapaluje,

s ním starý opilec,
snad také teskný kdysi,
múz čpavých nyní žrec,
si zlatem sirky křísí

tabáku útěchu:
dým, andělé a víly...
– A oddán, bez spěchu
bit procitá vůl bílý,

do zory dívá se,
lstí drahých do zrcadla:
s ním sněme o kráse,
jež objala a zchřadla.

Jitro v zimě

Zima na hromádky smetla,
jako opatrná žěna,
v kraji zasněženém světla
bolestná a udivená.

Září předjitřní vesnice
oken zrny stulenými
jako hrozny, jak pšenice
nahrnutá loktem zimy.

Jasem obilí a vína
v sad svůj ledový zaklíná
sladké ptáky nadějí;

než se slétnou z mlh a trní,
tváře zsinale jim zrní
do nicoty rozvějí.

Straka na zahradě

Květem holý stromek láká,
ne, to haluz zasněžená,
ne, to usedla tam straka
lesklá, modrá a zelená,
bílá jako moře pěna,
černá jako trpké saze,
barvy nevinny a hříchu;
něžně, tajemně a blaze
straka září na haluzi,
dřáblu podobna i mnichu,
radosti květ a květ hrůzy,
hladu píseň, runa dávna,
křovin láska neúnavná;
na mne do okna se dívá
lesklým zrakem zima živá,
tichá úzkost úpěnlivá,
v zasněženém sadě straka;
smrtkou kvete mi na sněti,
miluje mne, neodletí;
oko drahé zřím, ne ptáka.

oko smrti

mnich - jasn. a vířivá

divný kontrast
zavně žít a žít
a činné straky

Stesk

Poryv otrásl sny mými
jako motýl pavučími;

po vodách stesk v lůně sněhu,
po rybách a mátě břehů

pronikl mnou prostřed zimy:
pavoukem a pavučími.

V síti hluboké jsem vpředem,
spánkem opíjí mne leden,

víno spánku nejhorší je,
bolí z něho hlava, šíje,

srdce... ani nemá vína
chuť; snad je to s prachem Slina

duši na zmytí v Siloe,
aby prozřela a v nové

síti světla ocitla se,
v tvrdém, samotářském jase

lampy-kopí s houbou, žlučí,
vkleta: pavouk do pavučí.

Moucha v lampě

Po stínidle lampy šedá
moucha křepčí křečovitě:
jako oko, jež mdlá síť
potrhavši, krásy hledá...

V démantové stvůry hlavě
plamen – sípavý brook rudý
v skrytu rozpálené hrudy –
tetelí se nedočkavě.

Neustane moucha vzteklá.
Najde ukojení? Ach ne.
Střívlík perverzemi páchne.
Do kusadel se mu smekla...

Země pokladů je sluje.
Kosti modliteb tam chřestí
v tlamě nezměrného Scestí
pod maskami, jež jas kuje.

Glosa zimní

Hustě v bezvětrí se chumelí.
Černý sad má z alabastru krov.
Kdyby všecky vločky úpěly,
co by úzkostných to bylo slov,
písní kajících a modliteb...
Pod rukama soustředěných tich
země v bělostný se mění chléb.
Zraje na vinici pokorných
křišťálový hrozen askeze;
požehnanou němotu svých úst,
jatých na bolestí řetěze,
v perlu úchvatu zří růst.

V polích

Těší mne šípkové keře
vzrostlé na mezích v důvěře
a jež každý vítr rve
(a přec choulí se v nich koroptve,
útluku tam najdou něhu
prostřed víchřice i sněhu);
čluny na vlnách niv spící,
v kterých zkřehlí trosečníci,
plavby neznalí ni cest,
čekají na lana s hvězd:
trosečníci, moje dumy,
cizinci, z nichž nerozumí
druhu druh... Keře šípkové,
s koroptvemi moji snové
ve vás probudí se ráno,
ve tři hodiny; vše stkáno
z par a tuch se bude skvíti,
z přetajemných něžných nití
naděje a svěžesti.

Věčná rozkoš rozcestí
modlitbu mi v srdci vzbudí,
která rozzáří se v hrudi
jako slunce, síť zoře
vylovené z samot moře.

Anděl mýj

Kachny na dvoře

Únor; den se za dnem šerí,
kachnám koří se, kačeři,
šedí s modrými zrcadly,
bílí jako sníh napadlý,
zelení jak v ledu stíny
deroucí se ze hlubiny,
popelaví, oranžoví;
kachnám hnědým jako sovy
o vod kouzlech kruté zkazky
vypravují mezi zmrázky...
Prostřed zmořeného dvora,
kde se choulí zima chorá,
v proudech atmosféry teskné
peří kačerů se leskne
jako pod vlnami ryby.
Halí je ve své záhyby
vánic únorových kutna,
těžká, veliká a smutná.

Pařez v ohni

V jaké básni listují si
prsty ohně? Jaké křísí
pustin písňě zkamenělé
v nejtvrďšího dřeva těle,
jakých nocí, jakých jasů
hlubokou a čistou krásu
z vláken dřeva vyplétají?
Vůně pramenů strom tají
v hořkých kořenů svých změti,
větrů, které slýchal pěti,
navždy zaklínal v ně báje.
Lyra plamene teď hraje
bolestnou jich variaci
poslední. A v prach se vrací
heroj, jemuž hvězdy, ptáci
z dlaní nesčíslných pilí.
Hoří, hřeje, voní, kvílí.
Rudý, zlatý, černý, bílý.
Pařez mučený vstříc září,
slunce-srdce, samotáři.
V loktech kleslé tanečnice
kvete přetěžká, bez kštice,
ale očí plná hlava.
Skalpem šedivým smrt mává.

S. S.

V jitře zimním

Ponuré dni, noci jasné;
ale k ránu měsíc-hasne,
hvězdy v husté mlze tonou.
Plaché kočky v mrazu vonnou,
průsvitnou se kápi halí;
dlouho bděly, záhy vstaly:
kouzelná je jitřní chvíle,
zimní, kratinká; vše bílé,
mlčící, jak křišťálová
brána věže, v které slova
Návratu jsou uzavřena.
Brána snad se začervená
východem. Snad okna zlatá
zaskví se... Však holoubata
zmrzla pod střechou; svých myší
chrupot chorý v lůžku slyší.
Kočky sní o vláze mléka.
U boudy pes bídně štěká,
něčím neznámým se moře.
Veliké na našem dvoře
v řadě stojí tuhé vozy,
těžké štěstím: nehlomozí,
aniž klnutí jim hrozí.
Slavná ticha rozvětvená
nesou: nevěst-chimér věna.

V slunném únorovém ránu,
 tvrdém jako z porcelánu,
 ptáče pod okny mi tiká,
 volá srdcí zahradníka;
 tiká tichem beze břehů,
 úzkost po hladinách sněhu
 neúprosných rozbíhá se,
 rozpuštěna v táhlém hlase
 osamělém... Velkonoce,
 žel, jen jedenkrát jsou v roce,
 nouze jest o vykoupení
 větší nežli o chléb denní,
 jehož nelze polykati
 pro bolest, jež s vášní katí
 hrdlo hladové nám svírá...
 Pane, nedávej nám štíra,
 dej nám aspoň drobty psíků,
 rozhřejí se na jazyku,
 který div se nevzňal kvíle...
 Kraj jest jako vejce bílé
 černě prožíhané stromy.
 Kdy se skořápka rozlomí,
 kdy jak poupě rozevře se,
 jako zamrzlá tuň v lese,
 a kdy ptáčeti, jež tiká,
 ozve se hlas zahradníka,
 který, shodiv sních a plátna,
 oděn v ran roucha brunátná,
 náhle osvítí nám stezku
 v dlani květem snu a blesku?

Kozlátka tři bílá z sena,
 jako z čeřivých vod pěna,
 vstala; dívají se mile,
 mníš, že obláčky to bílé,
 aneb že luna trojitá
 na zeleném nebi svítá,
 neb naivní andělé tři
 že se snesli do povětří,
 dobroty div a div krásy...
 Kůzlat bělostných tré hrá si
 v sobotní den před Oculi,
 hlavami se k bokům tulí.
 V primitivním reji běhá
 nejupřímnější jich něha,
 světlo Izáka slepého,
 símě požehnání jeho,
 veliké tři květy Taje.
 V dýmu-zadumané stáje
 záře úrodná z nich vkročí
 y kalné komory mých očí,
 do kterých je včarována
 všednosti fata morgána.

*si skvělejší kůzlatka
 svou něhou spíše
 naráží munitě
 káseň kora, radku,
 jejich ostře vnímavá
 křehlost opožitá-
 ji k. obrazem vol
 vyprávěti upravení
 korekce*

V březnu

Stříbrem Postu pučí jíva,
ledem, z něhož voda živá,
do věčnosti skákající,
skane v kámen našich lící
jako vlny milosti...
Jíva, jíva pohostí
záhy Pána i oslátko,
žel, že málo a nakrátko,
vůní, tichem, sametem
(který z fialek má lem
a jak slunce ve mhách září);
jako Magdaléna Maří
vlasy svoje prostře Pánu
cestou v Umučení bránu...
Stříbrem Postu pučí jíva,
rosa kočiček se dívá
jako oči plné pláče;
červené v jich šedi ptáče,
jako v bledé tváři rtové,
písně bolestné háv snove
k přikrytí nahoty naší,
šilhající po Jidáši.

Kohouti

Kohouti si pyšně nosí
hřeben slunce na hlavách
(když se noří z noční rosy
jeho rodící se nach),
chodí kohouti po dvoře
bílí, zlatí, kropenatí,
černí; úsvitu a zoře
zákoníci jsou a kněží
zasvěcující den nový,
pěšin okrasa, bran, věží;
hrozní kohouti Petrovi,
strážcové na prahu stájí,
silnějšímu z dálky hrozí,
slabého si podávají;
smilstva obvyklého bozi,
zlí soudcové zlatoocí
smetištního tribunálu,
vysměvači zlatých nocí,
patronové jitřních žalů;
hrozní kohouti Petrovi,
ryční, sveřepí, nachoví,
polnice a poplach hřichu,
neomylní psi pokání,
echa předčasného smíchu
Satanova, kokrhání
zoufalého v pekel pláni...

Štěstí

Nejtvrdší si hledám štěstí,
štěstí uprostřed bolesti
jako dýmánek v prstenu;

jako duše v rakvi ze skla,
jež by úsvitem se leskla
zemřelému na čele.

Štěstí jako pramen vody,
záhadné a chladné hody
plachých tvorů ve hvězdech.

Štěstí, a ne opojení, /
jako hluboký chléb denní
z pšenice neb ze žita.

Jehož nezoškliví zrádci,
do něhož se láska ztrácí
jako zrno v dobrou zem;

plné úrody a tíže,
jako Ježíš, jehož z Kříže
sňali v lůno Marii.

*- pšeničné opojení, opojení, zrádci a zrádci
je zrádci, zrádci, zrádci
+ dohánění*

186

Hora

Vysoká hora,
krásná a tajná
v lesů hávu.

Kapradí očím,
touze své vůni,
čelu trávu

najde tam žebrák;
balvany, buky,
maliny, zmije.

Není to Horeb,
není to Sinaj.
Žebrák tam pije

samoty víno;
i je to spíše
Něbo skrytá;

obloha letní,
z oblaků bílých
slunce svítá:

z závojů, krajek,
jediný, těžký
prs svůj ze zlata

Smrt nad ním sklání,
blahoslavená
živoucí chata,

mlékem a medem
oplývající
zahrada svatá.

187

Dumka Noemova

Všecko Bůh maří
v šedivé záři
vod a hladu.

Lásky i řeže,
domy a věže
ztrácejí se.

Archa má chvátá,
v tekutých jata
poutech:

vlna ji širá
za vlnou svírá
zádumčivě,

a sítě deště
stále ji ještě
oplétají;

vyrostlé z hloubi
valy ji vroubí:
utopenci;

jako val lodí
k arše se brodí
hadovitě,

a na nich plavci
černí, krkavci,
halekají.

Tesaři ve větru

Studený vítr mne mámí,
tesaři s širočinami,
temní a tencí
lakomství ženci
ve vlasech s pótupy věnci,
tesají strom.

Sekají větru hlavu,
jež zase s šíjí srůstá,
toliko krev chrlí ústa
její. Tesaři
krásný strom maří,
voňný strom bílý,
a vítr kvílí
studený, a též mi srdce úží
úzkostí, jako ti muži
s širočinami.

O druhu méně mám,
stále jsem více sám,
tesaři strom osekali,
a moje výčitka přetrpká
jako pes v třískách se válí,
ve třískách nachově ztřísněných lká.

Dvůr v dubnu

Dívám se do hloubky dvora,
slunci již vzdala se zora
na loži bělostném z jíní;
z chlévů a modravých síní
pokojná vznáší se pára
v ústrety jitra a jara.

V bráně dub listím je rusý,
kachny a vzácné už husy
na sádce rozmrzlé plovou,
velebí vod radost novou
po temnu, ledu a sněhu
strnulém, beze břehů...

Rudí a plaví holubi
potomstvem prvým se chlubí,
točí se na hřebeni
jak zlaté lodičky v pění
(v oblaků nad střechou běli
holubi rozechvělí);

Slepice, zloději staří,
úskoční, zakletí žháři,
na čelech znamenání
rudě, a bíle na skrání,
kđákají, krákorají
o kurů krvavém ráji.

Selátka unyle chodí,
chromí a malí marodi,
choulí se v sluneční záři
jako dvě truchlivých tvářů,
jako dva ocúnky smutné,
které kdos napolo utne...

Po našem rozlehlém dvoře
naděje bloudí i hoře;
větry jak duchové teskní
nosí nám vůně lesní,
mlh-hrozeb clonami trápí,
věsí je na okapy...

Vlasy

Lepá lebek vegetace,
krví zalévaná sladce,
černá, popelavá, plavá;
háve, pod níž ženy hlava
ukryta jest jako lstivý
básník, jenž snů snová divy;
vlny, plameny a biče
prvorozeného chtíče;
něžný chochole žen kostí,
dýme v kostech baživosti,
květy záhadné jich masa,
jejichž perná vůně hlásá
děs z rozsedlin neúkoje;
vlasy, přeútlých much roje,
hříchu dlouzí červi slepí,
vlákna vůle, jež se třepí;
jemné jehly jedovaté
duté, stříbrné a zlaté;
vlahé, úlisné a temné
pěšinky, kam vedete mne?...
Léčky rozestřených sítí,
z kterých jatých rtů žeh svítí,
rudé odlesky a siné;
z nichž se voda smutku line
jako slzy, jež tvář brázdí.
Břečťane a révo na zdi
Očistce, jež, opocena,
tíše, ze hlubiny stená...

Pavouk

Vyjel pavouk ze skuliny,
osminohá hvězda viny,
temná. Zadek, hrudihlava,
pod tím měkká stěna plavá
domku z prken. U mne krotčí
(v nakažení mého kotčí)
pavouci jsou. Miluji je,
seré lupice bez síje,
psance, osudu zebračky,
důmyslných křídel ptáky
(líbezne je létat vizte
v dumné jeseni a čistě),
strůjce přejemného kvítí
z niteček, jež v koutech svítí,
bílých vlášení spleť hluchá,
věnce vyhnaného ducha,
šedé, rozvěšené kradí...
Hamak hebký hosty svádí
k spánku. Utajená sluje
s koberci. Hypnotizuje
pánem svým, jenž v prachu číhá,
pupek smrti, pavouk, tíha
úkladná, bob, černé sémě
vypučelé z kleteb země,
vzdušná, malounká ropucha,
jedovatá, ale suchá.
Osminohou hvězdu viny
vizte dvou mých očí blíny.

Moucha

Na bílé mi sedá šaty
~~oheň zelený a zlatý~~
náhle na koleně vzňatý,
tichý, nezpívá ni neštká;
moucha, zahynutí věštka,
v šatech údivně mi svítí,
květů šperk a růže hnití;
~~hlavu, nohy, křídla tře si~~
~~gesty káta, který děsí~~
~~oběť svou~~ Lesk noční duhy,
neslunečný, krutě tuhý,
v bezpečí ji obepíná
jako křišťál zeleň vína.
Věrnou průvodkyni-hodů,
září nečistého rodu
v lhostejném si chovám lůně.
Ale očí slané tůně
dlouze její obraz sají,
vlnami jej opřádají
smutku, posměchu a zájmu...
Zdali vrahy na ni najmu,
prsty semknuté i s dlaní,
nebo utkvím v rozjímání
na břichu, jež podobá se
srdci v plodnosti své kráse?

o ne moucha
ne moucha
ne moucha
moucha!

antikeze

Žáby

Nejen hmyzy, také žáby
úhory mých útrap vábí,
plné plevle a louží.
Žáby do tůní se hrouží,
vtělené a čpavé hřichy
barvy jílu, barvy jíchy,
žáby, scvrklé, holé hlavy,
žáby, paskvily pohlaví,
kluzcí skokani kostnatí,
rybek ztrmácených kati,
které ohavně obkročí,
smutné drásají jim oči.
Kuňky, kterým hoří břicha
a jež rozrývají ticha,
vyčítavá láska lichá;
kuňky, kukačky soumraku,
hvězdy krvavé v oblaku
par a studenosti hlíny.
Koster oživlé střepiny,
na jam ústech okaríny.
Hrubé ropuchy v kamení,
v jejichž očích ohně tlení
teskna jitřením se nítí,
zlaté perly s černých nití
navlečením. Pohled něžný
ve svrab zahalené kněžny
mají. Jako voskovice.

antikeze

Ropuch těžké bradavice
roní mléko, jenže pálí.
Kéž byste nevzpomínali...

Plovou po loužích korály.
Voda těžký háv má šedý.
Vodě naskákaly vředy.
Rosa hutná, rosol zlosti.
Vrány, slette se! pohostí
zrním rozkoše vás vesna...
Jak včel hrozny visí z česna
v horkých večerech července
vranám ze hlav vazké věnce,
plodu žabího pletence...

Večer

Moře... Nemocnice siná,
v které údů běl se vzpíná
nad zterelá prostěradla.
Těla tisícera zchřadla,
v řadách křivolakých leží,
úpějí k nám na pobřeží
křehké, pokroucené tváře.
Nad obzorem slunce záře
vlasů vrkoče rozkládá:
zlatá, nahá dívčí záda,
sladká, vlahá, hladká, mladá;
hlava fialové vlasy
po nemocných prostírá si,
stenající jimi hladí;
ztichají a trpí rádi,
dlouhá, fialová hříva
s jejich prostěradly splývá,
úpěnlivost zlatých očí
po svém Zrcadle se točí;
ale oči vroucí, živé
blahou horečkou, ó dive!
znenáhla se nachem barví:
obracející se larvy
oblé, nesčíslné, hmyzí...
Do divokých hlubin řízy
Žáda probodena mizí.

*moře - R. uclizil
mořní moř a v
druhé. dlešim dým
hid jím kvalivou
hodlivo
rybního čiré
vlnitě se mřím
v ní. v něho
odpověď křižatel
(v. n. d. v. m. v. v.)*